

РЕШЕНИЕ
№20
град София 30.06. 2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, I-ви състав, в публично заседание на десети юни две хиляди и петнадесета година състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЯНА ИЛИЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ДИМЧО ГЕОРГИЕВ
КРАСИМИРА КОСТОВА

При участието на съдебния секретар: В. К.
и в присъствието на прокурора Т. С. разгледа докладваното от съдия Георгиев ВНОХ дело № 97 по описа за 2015 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно по реда на чл. 313 НПК и е образувано по жалби на подсъдимите М. Р., С. С. и С. С. срещу присъда на Специализирания наказателен съд от 24.03.2015г. по НОХД №266/2014 г.

С присъда от 24.03.2015 г. по НОХД № 266/2015 г. Специализираният наказателен съд 15 състав е ПРИЗНАЛ подсъдимия М. С. Р. - [дата на раждане] в [населено място], български гражданин, вдовец, с основно образование, осъждан, ЕГН [ЕГН] ЗА ВИНОВЕН в това, че на 16.08.2012г., за времето от 06,05часа до 06,35часа, в [населено място], [улица], от обект на фирма [фирма], в съучастие, като съизвършител, със С. Й. С. и С. С. С., съизвършители, чрез използване на моторни превозни средства- лек автомобил „Рено- Лагуна“ с ДК [рег.номер на МПС] и лек автомобил „Рено-19“ с ДК [рег.номер на МПС] , отнел чужди движими вещи- 70броя метални телескопични подпори, всяка с тегло 15кг. и на стойност 16,80лв., на обща стойност 1176лв.,собственост на [фирма], от владението на Д. Л. П. без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като кражбата е извършена от лице по чл.142 ал.2, т.6 НК- служител в организация, която се занимава с охранителна дейност- М. С. Р. бил назначен като охранител в [фирма], поради което и на основание чл.195, ал.1, т.4,пр.1 и т.9; вр. чл.194, ал.1; вр. чл.20, ал.2 , вр. ал.1 НК и чл.58а, ал.1 НК го е ОСЪДИЛ на наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от ЕДНА ГОДИНА и ЧЕТИРИ МЕСЕЦА.

НА ОСНОВАНИЕ чл.66, ал.1 НК изпълнението на наложеното наказание е отложено за срок от ТРИ ГОДИНИ.

Със същата присъда съдът е признал подсъдимия С. Й. С. - [дата на раждане] в [населено място], български гражданин, женен, със средно образование, неосъждан, ЕГН [ЕГН] ЗА ВИНОВЕН в това, че на 16.08.2012г., за времето от 06,05часа до 06,35часа, в [населено място], [улица], от обект на фирма [фирма], в съучастие, като съизвършител, с М. С. Р. и С. С. С., съизвършители, чрез използване на моторни превозни средства- лек автомобил „Рено- Лагуна“ с ДК [рег.номер на МПС] и лек автомобил „Рено-19“ с ДК [рег.номер на МПС] , отнел чужди движими вещи- 70броя метални телескопични подпори, всяка с тегло 15кг. и на стойност 16,80лв., на обща стойност 1176лв.,собственост на [фирма], от владението на Д. Л. П. без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, поради което и на основание чл.195, ал.1, т.4,пр.1; вр. чл.194, ал.1; вр. чл.20, ал.2 , вр. ал.1 НК и чл.58а, ал.1 НК го е ОСЪДИЛ на наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от ЕДНА ГОДИНА.

НА ОСНОВАНИЕ чл.66 ал.1 НК изпълнението на наложеното наказание е отложено за срок от ТРИ ГОДИНИ.

Със същата присъда съдът е признал подсъдимия С. С. С. - [дата на раждане] в [населено място], български гражданин, неженен, със средно образование, неосъждан, ЕГН [ЕГН] ЗА ВИНОВЕН в това, че на 16.08.2012г., за времето от 06,05 часа до 06,35 часа, в [населено място], [улица], от обект на фирма [фирма], в съучастие, като съизвършител, с М. С. Р. и С. Й. С., съизвършители, чрез използване на моторни превозни средства- лек автомобил „Рено- Лагуна“ с ДК [рег.номер на МПС] и лек автомобил „Рено-19“ с ДК [рег.номер на МПС], отнел чужди движими вещи- 70броя метални телескопични подпори, всяка с тегло 15кг. и на стойност 16,80лв., на обща стойност 1176лв., собственост на [фирма], от владението на Д. Л. П. без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, поради което и на основание чл.195, ал.1, т.4, пр.1; вр. чл.194, ал.1; вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 НК и чл.58а, ал.1 НК го е ОСЪДИЛ на наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от ЕДНА ГОДИНА.

НА ОСНОВАНИЕ чл.66, ал.1 НК ОТЛАГА изпълнението на наложеното наказание е отложено за срок от ТРИ ГОДИНИ.

НА ОСНОВАНИЕ чл.189, ал.3 от НПК съдът е осъдил подсъдимия М. С. Р. да заплати по сметка на съда направените по делото разноски в размер на 40,34 лв. (четиридесет лева и тридесет и четири стотинки) и държавна такса в размер на 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

НА ОСНОВАНИЕ чл.189, ал.3 от НПК съдът е осъдил подсъдимия С. Й. С. да заплати по сметка на съда направените по делото разноски в размер на 40,34 лв. (четиридесет лева и тридесет и четири стотинки) и държавна такса в размер на 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

НА ОСНОВАНИЕ чл.189, ал.3 от НПК съдът е осъдил подсъдимия С. С. С. да заплати по сметка на съда направените по делото разноски в размер на 40,34 лв. (четиридесет лева и тридесет и четири стотинки) и държавна такса в размер на 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба от адвокат П. Ч. като защитник на подсъдимия С. С., в която се счита, че присъдата е неправилна, незаконосъобразна и необоснована. Счита, че в случая е следвало да се приложи разпоредбата на чл. 58а ал.4 НК. Според защитата са били налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно: чисто съдебно минало, направено самопризнание, добро процесуално поведение, съдействие за разкриване на обективната истина, добри характеристични данни и изразено искрено съжаление. Моли да се измени присъдата като се намали размера на наложеното наказание.

Срещу присъдата е депозирана въззивна жалба от адвокат К. К., като защитник на подсъдимия С. С., в която счита, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, тъй като подсъдимият е направил самопризнания, изцяло е признал фактите по обвинителния акт и е изразил съжаление за извършеното. Сочил, че подсъдимият е с чисто съдебно минало, добри характеристични данни, критично отношение към извършеното и безупречно процесуално поведение. Счита, че размерът на наложеното наказание не съответства на деянието и деєца, както и на целите визирани в член 36 НК. Моли да се измени присъдата като се приложи разпоредбата на член 58 а, ал. 4 вр. с чл.55 НК и се намали размера на наложеното наказание.

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба и от адвокат П. К.- защитник на подсъдимия М. Р., в която се счита, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна в частта относно наложеното наказание, което е твърде завишено. Счита, че би следвало да се приложи разпоредбата на член 55 НК, като му се наложи наказание лишаване от

свобода за срок от шест месеца при приложението на чл. 66 НК. Моли да се намали размера на наложеното наказание.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция прокурорът моли да се оставят въззивните жалби на подсъдимите без уважение, като счита, че присъдата в атакуваните ѝ части е правилна и следва да бъде потвърдена. По отношение на твърденията в жалбата на подсъдимия М. Р. за наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства прокурора счита, че такива не са налице. Относно жалбата на подсъдимият С. С., прокурора изразява становище, че признаването на фактите по обвинителния акт е основание за прилагане само на диференцираната процедура по чл.371 т.2 НПК и претендираното от защитника му наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства е неоснователно. Относно жалбата на подсъдимият С. С. също се счита, че признаването на фактите описани в обвинителния акт е основание само за прилагането на диференцираната процедура, но не е основание за исканото приложение на чл. 55 НК. Акцентира на миналото осъждане на подсъдимият С., за което е реабилитиран и което следва да бъде ценено като лоша характеристична данна. Моли присъдата да бъде потвърдена спрямо тримата подсъдими.

Защитникът на подсъдимия С. С.- адвокат К. намира постановената присъда спрямо подсъдимия за неправилна и незаконосъобразна по съображенията изложени в жалбата ѝ и моли при определяне на наказанието да се приложи разпоредбата на чл.55 НК.

Защитникът на подсъдимия С. С.- адвокат Ч. счита, че присъдата спрямо подзащитния му е неправилна и незаконосъобразна и моли да се намали размера на наложеното наказание.

Защитникът на подсъдимия М. Р.- адвокат К. поддържа жалбата срещу присъдата и моли да бъде изменена като се приложи разпоредбата на член 55 НК.

Подсъдимият С. С. изразява съгласие с казаното от защитника му.

Подсъдимият С. С. също изразява съгласие с казаното от защитника му.

Апелативният специализиран наказателен съд, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди изложените от страните съображения и като сам провери правилността на присъдата, намери следното:

Въззивните жалби на подсъдимите М. Р., С. С. и С. С. са процесуално допустими, подадени са в срок от надлежно оправомощени страни и съдържат изискуемите реквизити визирани в чл.320 ал.1 ,2 и 4 НПК

Съдебното производство пред първата съдебна инстанция се е развило по реда на глава 27 НПК- чл.371 т.2, чл.372 ал.4 и чл.373 ал.3 от НПК

Цялостното признаване от страна на подсъдимите М. Р., С. С. и С. С. на фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, обуславя и пределите на инстанционния контрол, а така също и рамките на въззивното решение.

При проверка на процесуалната дейност на първостепенния съд в съкратеното съдебно следствие, настоящия въззивен състав намира, че тя е осъществена при съблюдаване на законовата уредба на посочената диференцирана процедура.

Решението за предварително изслушване на страните е взето от Специализирания наказателен съд по искане на подсъдимите М. Р., С. С. и С. С. чрез упълномощените им защитници и направено изрично в съдебно заседание на 24.03.2015 година. Първостепенният съд се е произнесъл по чл. 370 ал.4, след като правилно е преценил, че са налице всички обстоятелства по чл.370 ал.2 и ал.3 НПК. Спазен е регламентираният в глава 27 от НПК ред за допускане и провеждане на съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл.371 т.2 НПК. В съдебното заседание съдът се е уверил в действителността на направените от подсъдимите М. Р., С. С. и С. С. волеизявления по чл. 371 т.2 НПК, а именно доброволно и цялостно признаване на

фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и съгласието, изразено от тях, да не се събират доказателства за тези факти. След като се е убедил във валидно извършеното признание от страна на подсъдимите на фактите по обвинителния акт и съгласието да не се събират доказателства и след като е извършил доказателствена преценка, съдът се е произнесъл с надлежно определение по реда на чл. 372 ал. 4 НПК. Доказателствената оценка на съда и постановяването на присъдата са извършени в съответствие с чл.373 ал.3 НПК. При условие, че са изпълнени изискванията на процесуалните норми, съдържащи се в глава 27 НПК въззивният съд следва да реши делото на основата на фактическа обстановка, очертана в обвинителния акт, като приеме такива фактически положения, които не противоречат с признатите от подсъдимите факти.

Въз основа на това настоящият съдебен състав намира за установена следната по делото фактическа обстановка:

Подсъдимият М. С. Р. е [дата на раждане] в [населено място], български гражданин, вдовец, с основно образование, осъждан, ЕГН [ЕГН].

Подсъдимият С. Й. С. е [дата на раждане] в [населено място], български гражданин, женен, със средно образование, неосъждан, ЕГН [ЕГН].

Подсъдимият С. С. С. е [дата на раждане] в [населено място], български гражданин, неженен, със средно образование, неосъждан, ЕГН [ЕГН].

Подсъдимият М. Р. бил служител в извършващото охранителна дейност дружество [фирма], където по силата на трудов договор от 11.04.2012г., бил назначен на длъжност „невъоръжена охрана“. През месец август 2012г. подсъдимия Р. изпълнявал своите задължения по охрана на обект, представляващ изграждаща се складова база, собственост на [фирма] в [населено място], [улица], който обект по силата на сключен договор бил охраняван от [фирма]. В изпълнение на своите задължения по охрана, подсъдимия Р. трябвало да осъществява контрол при пропускателния режим на обекта, както и да съблюдава за спазване на установения в обекта вътрешен ред. Складовата база била в процес на изграждане, поради което строителни дейности там осъществявали работници на няколко дружества едно, от които било [фирма]. Действията на последните били организирани и контролирани от свидетеля Д. П.-упълномощен представител на [фирма]. На въпросния обект св.П. държал различни строителни материали и инструменти, собственост на [фирма], които били необходими на строителните работници за осъществяване на дейността им. Тези материали и инструменти не били предавани на осъществяващите охраната на обекта лица със задължения за тяхното пазене, а били оставяни на различни места на обекта от П. и строителните работници.

За времето от 19,00часа на 15.08.2012 год. до 07.00 ч. на 16.08.2012г., подсъдимия Р. бил на смяна по охрана на обекта в [населено място], [улица]. Преди приключване на смяната на подсъдимия Р., на 16.08.2012г., около 06,05часа на охранявания от него обект пристигнали подсъдимите С. С. и С. С., които дошли с лек автомобил марка „Рено- Лагуна“ с ДК [рег.номер на МПС] , който паркирали на улицата до входа за обекта и до паркирания по-рано там от подсъдимия Р. лек автомобил марка „Рено 19“ с ДК [рег.номер на МПС] . След това тримата подсъдими започнали да изнасят от обекта оставените там от св. П. метални телескопични подпори, които били собственост на [фирма], като всяка подпора била с тегло от 15кг. и на стойност 16,80лв. и да ги товарят в паркираните пред входа на обекта леки автомобили, описани по-горе. По този начин за времето от 06,05часа до 06,35часа на 16.08.2012г. тримата подсъдими взели и натоварили в двата леки автомобила общо 70 броя метални телескопични подпори, на обща стойност 1176лева. След това подсъдимия С. С. си тръгнал с лекия автомобил „Рено-Лагуна“ с ДК [рег.номер на МПС] , а подсъдимия С. С. тръгнал веднага след

него с лекия автомобил „Рено 19“ с ДК [рег.номер на МПС] , като отнесли и натоварените в автомобилите подпори. След 07,00ч. на 16.08.2012г. подсъдимия Р. също напуснал обекта , като по-късно се присъединил към другите двама подсъдими. Взетите от тримата подсъдими по описания начин метални подпори били продадени от тях в неустановен пункт за изкупуване на метални отпадъци.

Правилен е изводът на първоинстанционният съд, че фактическата обстановка, приета за установена в съдебния акт, се подкрепя от събрания по делото доказателствен материал. В съответствие с нормата на чл.373 ал.3 вр. с чл.373 ал.4 НПК в мотивите към присъдата си, съдът се е позовал на самопризнанията на подсъдимите М. Р., С. С. и С. С., а така също и на доказателствата събрани на досъдебното производство подкрепящи самопризнанието и кредитирани от съда както следва:

Показанията на свидетелите Д. П., Й. Б., Й. Д., обясненията на подс. М. Р., протокол за доброволно предаване , както и от заключенията на изготвените на досъдебното производство експертизи- техническа експертиза и съдебно-оценителна експертиза, от приложените писмени доказателства- копия от трудов договор, длъжността характеристика, договор за охрана на обект; справки за регистрация на МПС и справки за съдимост на подсъдимите.

Правилно съдът е кредитирал свидетелските показания на свидетелите по делото Й. Б. и Й. Д., които са възприели непосредствено осъщественото от подсъдимите деяние, наблюдавайки техните действия по вземане и товарене на инкриминираните вещи в двата леки автомобила, на мониторите от охранителните камери на охранявания от тях съседен обект. Тези показания са взаимодопълващи се, логично свързани и способстват за изясняване в пълнота на фактическата обстановка по делото.

Правилно са кредитирани показанията на свидетеля П. въз основа, на които е установен броя, вида и характеристиките на отнетите вещи, като тези показания съответствуват на заключението на техническата експертиза и на приложения към него фотоалбум. Отразеното в разпита на свидетеля напълно съответства на информацията, съдържаща се в обясненията на подсъдимия М. Р..

От заключенията на техническата и съдебно-оценителна експертизи, които съдът възприема като безпристрастни и пълни е установено, че действията на тримата подсъдими по отнемане на движимите вещи са били записани от охранителните камери на съседен обект, при което бил установен и точния брой на взетите метални подпори, чиято обща стойност възлиза на сумата от 1176лева.

Изброените по-горе кредитирани доказателства, на които съдът се е позовал са достоверни, в логическа връзка помежду си, които обсъдени и в тяхната съвкупност установяват по безспорен начин фактите относно авторството, времето, мястото и механизма на извършване на престъплението и подкрепят направените пред съда самопризнания и на тримата подсъдими.

Въз основа на несъмнено и безспорно доказани по делото, въззивният съд намира за законосъобразен и правно обоснован извода на първоинстанционният съд, че подсъдимите М. С. Р. , С. Й. С. и С. С. С. са осъществили от обективна страна състава на престъплението по чл.195, ал.1, т.4,пр.1; вр. чл. 194, ал.1, вр. чл. 20, ал. 2 , вр. ал.1 НК/, а за Р. и по т.9 на чл.195, ал.1 НК, тъй като на 16.08.2012 год., за времето от 06.05 ч.до 06,35ч., в [населено място], [улица]са отнели без съгласието на св. П. описаните движими вещи, като са прекъснали неговата фактическа власт върху тях и са установили своя такава. За да да установят трайна фактическа власт върху инкриминираните вещи, която да им позволи да извършат разпоредителни действия с тях, тримата подсъдими са използвали моторни превозни средства, като с тях са транспортирали отнетите вещи до мястото, където са продали същите на неустановено

лице. При осъществяване на тези действия подсъдимия М. Р. е бил служител в извършващото охранителна дейност дружество [фирма].

От субективна страна деянието е извършено от тримата подсъдими при форма на вина пряк умисъл - всеки от подсъдимите е съзнавал общественотоопасния характер на осъщественото деяние, предвиждал настъпването на конкретните общественотоопасни последици от него и е искал тяхното настъпване. Същевременно всеки от подсъдимите е съзнавал своя конкретен принос и приноса на всеки от другите подсъдими в осъществяването на задружната престъпна дейност.

Законосъобразно съдебният състав е преценил, че при определяне на наказанието на всеки от тримата подсъдими следва да бъде съобразен характера на проведеното съдебно следствие и императивната разпоредба на чл. 373 ал.2 НПК, изискваща задължителното приложение на чл.58а от НК.

По отношение на подсъдимия М. Р. правилно и законосъобразно първостепенният съд е съобразил наличието на отегчаващи и на смекчаващи отговорността обстоятелства. Като смекчаващи такива съдът е ценил направените от подсъдимия Р. самопризнания при дадените от него обяснения, с което допринесъл за изясняване на обстоятелствата по делото; обстоятелството, че същия към момента на осъществяване на деянието е бил реабилитиран по право по предходно осъждане за престъпление от общ характер. На следващо място видно от свидетелството му за съдимост, подсъдимият е осъждан за престъпление по чл. 343 б ал.1 НК, което макар и извършено, след деянието предмет на настоящото производство, е лоша характеристична данна и не е основание за извод за наличие на изключителни и многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и съответно приложението на чл. 55 НК. Въззивният състав не съзира наличието на твърдяните в жалбата многобройни смекчаващи вината обстоятелства. Сочените в жалбата признания на фактите, изложени в обвинителния акт и съжаление за извършеното са основание за приложената диференцирана процедура по реда на чл.373 ал.2 НПК и съответно определяне на наказанието при условията на чл.58а ал.1 НК. Освен това те достатъчно са били отчетени от СпНС за снижаване на отговорността. Претендираното приложение на чл. 58а ал. 4 НПК, не е задължително в случая и съдът правилно е преценил, че не са налице многобройни нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства и законосъобразно наказанието спрямо подсъдимия Р. е определено при условията на чл. 58а ал.1 НК. Справедливо първоинстанционният съд е определил наказанието в размер на две години лишаване от свобода, което е над минимума посочен в санкционната част на разпоредбата на чл.195 ал.1 НК, но значително под средния размер и по този начин биха се реализирали целите на специалната и генерална превенция по отношение на подсъдимия Р.. Законосъобразно и след като е съобразено изискването на задължителната за приложение в конкретния случай разпоредба на чл. 58а, ал.1 НК, съдът е намалил размера на така определеното спрямо Р. наказание с една трета до една година и четири месеца „лишаване от свобода“.

Въззивният състав намира за правилно и приложението на чл. 66 от НК, като изпълнението на наложеното наказание на подсъдимия М. Р. е отложено с изпитателен срок от три години от влизане на присъдата в сила, с оглед оказване възпиращо въздействие спрямо него като за поправянето на подсъдимия Р. не е необходимо същия ефективно да изтърпи наложеното му наказание „лишаване от свобода“. С оглед изложеното въззивният състав намира, че наложеното наказание е съответно на извършеното деяние от подсъдимия Р. и претендираното в жалбата му намаление на наказанието, както и приложението на чл. 55 НК следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По отношение на подсъдимия С. С. правилно съдът е отчел като смекчаващо отговорността обстоятелство факта, че същия към момента на деянието е неосъждан, тъй като е бил реабилитиран по право по предходно осъждане за престъпление от общ характер. Исканото в жалбата отчитане на направеното самопризнание като смекчаващо отговорността обстоятелство е неоснователно, тъй като то служи единствено като предпоставка за прилагане на диференцираната процедура по чл.371, т.2 НПК, както е прието и от първоинстанционният съд. На следващо място въззивният съд не намира основание да приеме и соченото в жалбата съдействие за разкриване на обективната истина. Видно от протокола от съдебно заседание проведено на 24.03.2015 г. подсъдимият се е възползвал от правото си и не дал обяснения пред съда, такова не е дал и в хода на досъдебното производство. Липсват каквито и да било данни по делото, от които може да се направи извод за съдействие на страна на подсъдимия за разкриване на обективната истина. В материалите по досъдебното производство както и в хода на съдебното производство не се визират данни за твърденията в жалбата досежно наличието на доброто процесуално поведение и добри характеристични данни. Исканото в жалбата приложение на чл. 58а ал. 4 НПК не е задължително и в случая съдът правилно е приел, че не са налице изключителни и многобройни смекчаващи обстоятелства като законосъобразно и правилно съдът е определил наказанието на подсъдимия С. С. при условията на чл. 58а ал.1 НК , в размер на една година и шест месеца „лишаване от свобода“, което би реализирало целите на специалната и генерална превенция. Законосъобразно и след като е съобразено изискването на задължителната за приложение в конкретния случай разпоредба на чл. 58а, ал.1 НК, съдът е намалил размера на така определеното спрямо С. С. наказание с една трета до една година „лишаване от свобода“.

Правилно е приложен и текста на чл. 6б НК като изпълнението на наложеното наказание на подсъдимия С. С. е отложено с изпитателен срок от три години от влизане на присъдата в сила като за поправянето на подсъдимия С. С. не е необходимо същия ефективно да изтърпи наложеното му наказание „лишаване от свобода“. Очевидно е, че така определеният размер на наказанието и определения минимален срок за отлагането му е на законово определения минимум и не кореспондират на твърденията в жалбата за несъответствие с целите на наказанието визирани в чл. 3б НК, поради което въззивният съд отхвърля като неоснователни.

С оглед гореизложеното въззивният състав намира, че исканото в жалбата приложение на чл. 58а ал.4 НК при определяне на наказанието на подсъдимия С. С. не следва да бъде уважавано, поради липса на изключителни и многобройни смекчаващи обстоятелства.

Относно подсъдимия С. С. правилно съдът е ценил като смекчаващо отговорността обстоятелство факта, че същия към момента на деянието е неосъждан, тъй като е бил реабилитиран по право по предходно осъждане за престъпление от общ характер, извършено от него като непълнолетен.

Искането в жалбата за отчитане на направеното самопризнание като смекчаващо обстоятелство е неоснователно, тъй като то е предпоставка за прилагането на диференцираната процедура по чл.371 т.2 НПК, както е прието и от първоинстанционният съд. На следващо място, видно от протокола от съдебното заседание проведено на 24.03.2015 година подсъдимият се е възползвал от правото си и не е дал обяснения пред съда, а също така и в хода на досъдебното производство и пред които органи е имал възможност, ако е желал да съдейства. В материалите по делото не се съдържат данни, от които може да се направи извод и за твърденията в жалбата за наличието на добри характеристични данни и безупречно процесуално поведение на подсъдимия С. С.. Исканото в жалбата приложение на чл.58а ал.4 НПК не

е задължително в случая и съдът правилно е приел, че не са налице изключителни и многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и законосъобразно съдът е определил наказанието при условията на чл.58а ал.1 НК в размер на една година и шест месеца „лишаване от свобода“, което наказание би реализирало целите на специалната и генерална превенция по отношение на подсъдимия С. С.. Законосъобразно и след като е съобразено изискването на задължителната за приложение в конкретния случай разпоредба на чл. 58а, ал.1 НК, съдът е намалил размера на така определеното спрямо С. С. наказание с една трета до една година „лишаване от свобода“.

Правилно е приложен и текста на чл. 66 НК, като изпълнението на наложеното наказание на подсъдимия С. С. е отложено с изпитателен срок от три години от влизане на присъдата в сила като за поправянето му не е необходимо същия ефективно да изтърпи наложеното му наказание „лишаване от свобода“.

С оглед изложеното въззивният състав преценява, че искането в жалбата за приложение на чл. 58а ал. 4 НК при определяне на наказанието на подсъдимия С. С. е неоснователно и следва да бъде отхвърлено, поради липса на изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства.

От въззивната инстанция се споделя и прозласяването от съда относно разпореждането с вещите послужили за извършване на престъплението. Предвид обстоятелството, че използваните за извършване на престъплението моторни превозни средства не са собственост на никой от тримата подсъдими, видно от приложените по делото справки за регистрация на двата леки автомобила, то в конкретния случай разпоредбата на чл. 53 ал.1,б.А НК се явява неприложима. Поради това лек автомобил марка „Рено-Лагуна“ с ДК [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „Рено 19“ с ДК [рег.номер на МПС], послужили на подсъдимите за извършване на престъплението, не са отнети в полза на държавата.

Правилно подсъдимите са осъдени да заплатят и разноските по делото на основание чл.189 ал.3 както следва:

Подсъдимият М. С. Р. е осъден да заплати направените по делото разноски в размер на 40,34 лева, както и държавна такса в размер на 5,00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

Подсъдимият С. Й. С. е осъден да заплати направените по делото разноски в размер на 40,34 лева, както и държавна такса в размер на 5,00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

Подсъдимият С. С. С. бе осъден да заплати направените по делото разноски в размер на 40,34 лева, както и държавна такса в размер на 5,00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

По реда на служебната проверка въззивният съд провери съблюдаването на процесуалните правила в хода на съдебното производство, пред първата съдебна инстанция и при постановяването на съдебния акт, при което констатира, че не са налице нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените и ограничаващи правота на защита и съставляващи основание за отмяна на присъдата. Подсъдимите са били защитавани в хода на съдебното производство и в съдебната фаза на процеса от защитници, без да им е ограничавано правото на лично участие в процеса. По изложените съображения съдът не намери основание за констатирани нарушения на процесуалните правила, които да дискредитират процесуалната дейност на съда, по оценка на доказателствата по делото, така и по упражняването на правото на защита и съставляващи основания за отмяна на обжалваната присъда.

Въззивният съдебен състав счита присъдата за правилна и тъй като не са налице основания за нейното изменяване или отменяване същата следва да бъде потвърдена.

По изложените съображения и на основание чл. 338 вр. с чл. 334 т. 6 НПК
Апелативният специализиран наказателен съд

Р Е Ш И :

Потвърждава присъда от 24.03.2015 година по НОХД № 266/2015 година постановена
от Специализирания наказателен съд петнадесети състав.

Решението може да се обжалва и протестира в 15 дневен срок от съобщаването му на
страните пред ВКС.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: